

Φαίνεται πώς είναι μοιραίο νά μὴν πετυχαίνουν

ὄχι μόνον οἱ θεατρικὲς διασκευὲς ποιητικῶν ἢ πεζῶν ἔργων ἀλλὰ κ' ἡ μεταφορὰ τους στὰ «καθ' ἡμᾶς ἦθη». Αὐτὸ τοῦλάχιστο διαπίστωσα ἀπ' τὴς πάμπολλες τέτοιες ἀπόπειρες ποὺ ἔχω δεῖ. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ προσγραφεῖ στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ κ. Λιδωρίκη καὶ τὸ τελευταῖο του ἔργο, «Ἡ κυρία χωρὶς καμέλιες», ποὺ μ' αὐτὸ κλείνει—ὅπως δηλώνει μ' ἓνα του σημεῖωμα στὸ πρόγραμμα—τὴν πρώτη του θεατρικὴ περίοδο, ποὺ σ' αὐτὴ σημεῖωσε μερικὲς ἐπιτυχίες καὶ καμιάν οἰκτρὴ ἀποτυχία. Κι αὐτὸ γιατί ὁ κ. Λιδωρίκης ξέρει καλὰ τὴν τεχνικὴ τῆς ράμπας. Ὅλα του τὰ ἔργα εἶναι προπαντὸς καλοχτισμένα, ἡ σκηνικὴ τους δράση σφιχτοδεμένη καὶ γοργή, ὁ διάλογός τους ἔξυπνος καὶ πολιτισμένος—μπορεῖ καμμιά φορά νὰ ξεπέφτει στὴν ἀσημαντολαγία μὰ ποτὲς δὲν παύει νὰ ἔναι πολιτισμένος—ἡ γλώσσα τους θεατρικὴ, τόσο θεατρικὴ ποὺ καμμιά φορά καὶ λογοτεχνικοὺς συμβιβασμοὺς γιὰ χάρη τῆς θεατρικότητος δέχεται ὁ συγγραφέας νὰ κάνει.

Τὴς ἴδιες ἀρετὲς παρουσιάζει κ' ἡ «Κυρία χωρὶς καμέλιες». Ἐνα ἔργακι καλοχτισμένο, μὲ ζωερὴ θεατρικὴ δράση, μὲ μερικὲς δραματικὲς σκηνές, μὲ σπινθηροβόλο καὶ γενικὰ καλογραμμμένο διάλογο, ποὺ γι' αὐτὰ του τὰ προσόντα ἄρεσε πολὺ στὸ κοινὸ τῆς πλατείας. Κι ὁ κόσμος ποὺ τρέχει στὶς πρῶτες, δὲν πολυσκοτίζεται ἂν τὸ ἔργο παρουσιάζει τύπους συμβατικούς, ποὺ δροῦν καὶ μιλοῦν σύμφωνα μὲ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ τοὺς βάζει ὁ συγγραφέας, γιὰ νὰ δώσουν τὴν προκαθορισμένη λύση στὸ μῦθο ποὺ ἔπλασε ἡ φαντασία του, ἔστω κι ἂν αὐτὸς ὁ μῦθος παρουσιάζει λίγες ἢ πολλὰς ἀπιθανότητες, ἔστω κι ἂν δὲν καταφέρνει νὰ πείσει ἀπόλυτα, πὼς ἔτσι κι ὄχι κάπως διαφορετικὰ πρέπει νὰ ξετυλιχτοῦν καὶ νὰ τελειώσουν τὰ «ἐπὶ σκηνῆς δρώμενα». Ἄρκιεται νὰ διασκεδάζει μὲ τὸν ἔξυπνο διάλογο καὶ νὰ συγκινιέται στὶς δραματικὲς σκηνές, ἔστω κι ἂν αὐτὲς δὲν πηγάζουν ἀπὸ συγκρούσεις βαθύτερης ψυχολογικῆς ἀναγκαιότητος.

Τὸ ἔργο ἐρμηνεύτηκε ἱκανοποιητικὰ ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ θιάσου Μουσούρη—Ἀρώνη.